

Академія Данбридж. Книга 3. Коли завгодно

КУПИТИ

Після однієї літньої ночі життя Олів Гендерсон уже ніколи не стане як раніше. Через серйозні травми, отримані під час пожежі, вона із запізненням починає навчальний рік в Академії Данбридж. Про місце в команді з плавання вона може забути, так само як і про єдине, що підтримувало її у найтемніші години одужання, — разом із друзями закінчити школу.

Адже її батьки вирішують за неї, що вона має повторити одинадцятий клас. Та вона не єдина новачка посеред навчального року. Колін Фантіно проти власної волі відправлений у шотландську самотність, щоб розпочати життя в інтернаті з чистого аркуша. Син успішної ведучої вечірнього шоу з Нью-Йорка рішуче налаштований ненавидіти все, що пов'язане з інтернатом. Уже першої ночі він зустрічає Олів і захоплюється цим зухвалим дівчиськом із зеленими очима. Олів теж не може заперечувати силу притягання між ними, та незабаром дізнається справжню причину, через яку Колін змушений був залишити Нью-Йорк...

Коли завгодно

Колін

Полум'я невелике, але воно в'їдається в мою шкіру.

Спека. Біль. Полегкість. Не відступати.

До біса.

Не.

Відступати.

Я заплюшую очі, притуляюся потилицею до холодної плитки і не забираю запальнички.

Якщо ти зараз вийдеш у ці двері, Коліне Фантіно, то можеш і не повертатися. У голові відлунює голос матері.

Відваліть. Відваліть усі. Справді.

Цей клятий бал... Я точно не залишуся вдома через якусь вчорашню вечірку, що трохи вийшла з-під контролю. Тобто, боже, мені сімнадцять, цей вік і створений для того, щоб наламати дров, хіба ні? Я не обирав собі прізвиська, і мені вже набридло постійно зважати на те, що моя поведінка може вплинути на бісовий імідж моєї матері.

Ти більше не проведитимеш час із тими людьми зі Стайвесант. Вони погано на тебе впливають.

Я здригаюся, коли полум'я стає надто гарячим.

Нікчемний невдаха. Дозволяєш своїм батькам диктувати, що робити, а що ні.

Ну і нехай погрожують інтернатом у Європі й заморожуванням мого трастового фонду. Мені плювати на це.

Я різко вдихаю, коли біль стає нестерпним.

Трясься, тримайся. Ну ж бо, не будь таким до біса слабким. Ліпше відчуй ось це, а не ту клятву жалість до себе.

Я трохи підкочую штанину, щоб дістатися до внутрішнього боку щиколотки. Це ризиковані місця, бо вузькі смугоподібні опіки тут видно краще, ніж на внутрішній стороні стегон. Але там я використав усе місце ще позавчора.

Це було по-дурному, звісно, я мав би взяти себе в руки, але мама була до біса нестерпна. Жахливо було стояти на тому заході поряд із нею та усміхатися, як і пристало її синові. Єдині нагоди, коли Ава Фантіно знаходить для мене щось більше, ніж ті нищівні погляди. Тому що весь світ спостерігає за нами і вона має зберігати обличчя. Я завжди думав, що варто мені трішки більше постаратися і наші стосунки покращаться. У школі, вдома, з Клео, моєю молодшою сестрою, до якої вона ставиться інакше, ніж до мене. Але краще не стало. Я не той син, якого хотіли Ава та Ерік Фантіно, тож я залишив будь-які спроби відповідати їхнім очікуванням.

Я здригаюся, коли розчахуються двері й долинають якісь голоси.

Бляха.

Я думав, що, поки в актовому залі бал наближається до п'яної кульмінації на честь випускників, у віддалені туалети в спортзалі точно ніхто не забреде. Очевидячки, я помилявся.

Я підстрибую, запальничка висковзує з моїх пальців і гучно падає на долівку. Прямо біля кількох клаптів туалетного паперу, що приліпилися до брудної плитки неподалік від урни. Я стримую лайку, коли вони займаються.

— Думаю, там уже хтось є.

До біса. Я піднімаю запальничку й гашу ногою полум'я. Саме вчасно, бо Трент Барлов зі своїми друзями звертає за ріг. Звісно, вони захмелілі. Трентові очі звужуються до щілин, коли він помічає мене.

— Агов, Фантіно, — звертається він. — Провалюй.

Я б залюбки вибив той товстий блант йому з кутика рота й опісля начистив пилік своїм кулаком. Я не той, кого посилають, і точно не той, кому щось наказують. Однак Трент Барлов вперто цього не розуміє, а я сьогодні маю неабияке бажання дати йому урок. Утім, іскорка тверезого глузду підказує мені, що ліпше зникнути, перш ніж Трентові спаде на думку запитати, чим я тут займався. Я підсовую підгорілий туалетний папір ногою під рукомийник і молюся, щоб вони не зауважили запах горілого.

— Сам відвали, — знуджено кажу я, коли проходжу повз Трента.

У дзеркалі бачу, як вони кидають один на одного погляди, а тоді Трент опирається на викладену плиткою стіну. Він злегка зводить брови докупи, обмацуючи кишені штанів.

— Бляха, даси прикурити?

Він підіймає голову, і в мені все холоне. У нас заборонено носити із собою запальничку. *Боже, розслабся, Фантіно, тобі нема чого закинути.*

— Ні, — кажу я.

— Ну ж бо, чути ж, що ти тут щойно робив. — Трент насмішкувато розглядає мене.

Що ж, він таки зауважив, тож краще буде вдавати, ніби я тут теж курив. Я риюся в кишені куртки й відчуваю теплий метал запальнички. Трент злегка киває, після того як я йому прикурюю, і робить першу затяжку.

— І передай своїй паскудній матері, що я її як слід трахну, якщо вона ще хоч одне криве слово скаже про Надю.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ